

UNA NOVENA SOLEMNE A SANT VICENT FERRER

Aquest estiu passat, trobant-me a Benassal i regirant els llibres que hi tinc, em vingué a la mà un opuscle de 64 pàgines, sense cobertes, de tamany 7 per 9'5 cms. i que es titula: "*Novena Solemne al Glorioso Padre San Vicente Ferrer, según se celebra en el Real Convento de Predicadores de Valencia, patente el Santísimo Sacramento. Y Setena de los Viernes del mismo Santo para lograr espirituales y corporales consuelos, con muchas indulgencias y gracias*".

No dirà ningú que el títol siga massa curt; ell tot sol ompli la portada, que és la pàgina tercera—puix que les dues primeres en blanc fan de coberta—, llevat del peu d'impremta, que fa així: "Valencia: Imprenta de Jaime Martínez. Año 1835".

La pàgina quarta és ocupada per un gravat al boix que representa Sant Vicent en actitud predicatòria.

L'opuscle descriu minuciosament la planta i distribució de la Novena del Pare Sant Vicent Ferrer, Patró del Regne de València, de la manera següent:

A les cinc en punt de la vesprada del dia immediat a la festa del Sant comença la seua celebració, i continua a la mateixa hora els dies següents, fins a la seua conclusió, essent en tots ells patent el Santíssim Sagrament. En cadascun d'aquests dies comença l'Exercici el Predicador amb una plàtica espiritual de mitja hora, ponderant una virtut de l'abans dit Sr. Sant Vicent, oposada a un vici capital, la lletgesa del qual descriu; i conclou posant en la consideració dels oients alguns remeis que el mateix Sant escriu en els set sermons que composà sobre el *Pater noster*, contra els set vicis capitals.

Acabada la plàtica, es té una estona d'oració mental, considerant aquells punts que el Predicador ha proposat, com a remeis del vici.

A aquesta estona de consideració, se segueix una oració, en la qual es demana a Déu la mateixa virtut que en la plàtica s'ha ponderat; i s'afegix una deprecació al Sant, per tal que ens l'assolixca, acompanyant-la amb tres Paresnostres i tres Avesmaries a la mateixa fi; i s'acava l'Exercici amb una oració devotíssima, que el mateix Sant composà, per a obtenir bona mort; s'acompanya amb nou versos del Salm de David.

Aquesta oració atribuïda a la ploma de Sant Vicent fa així: "Jesús, Senyor meu, que quant és de Vós, a tots salveu, i no voleu que ningú es perga i a qui mai no es demana res sense una segura confiança de la vostra misericòrdia, puix que per la vostra mateixa boca santa i beneïta diguéreu: tot quant en el meu nom demaneu al Pare Celestial, se us serà concedit: Vos suplique, Senyor, pel vostre Sant Nom, que en l'article de la meua mort em doneu el coneixement enter, em conserveu la parla, i em concediu una gran contrició dels meus pecats, una fe viva i constant, una ben ordenada esperança i una caritat perfecta, per tal que amb cor puríssim vos puga dir: En les vostres mans, Senyor, encomane mon esperit, que sou beneït i gloriós en els segles dels segles. Amen."

Els set Divendres consagrats en honra i glòria del mateix Sant Vicent, peis set Dons de l'Esperit Sant de què fón tan pie, i comunicà a tantes ànimes, són els set Divendres antecedents al dia de la seua festa, que és a 5 d'abril, i en el Regne de València el dilluns després de l'octava de Pasqua. Aquesta sagrada devoció, que en Itàlia tingué el principi amb meravellosos efectes, l'estengué el nostre Stm. P. Benedicte XIII, de felicit memòria, a tota l'Església, amb moltes indulgències; i així mateix l'ha confirmada el nostre Stm. P. Climent XII en la Butia *Cum sicut*, a 23 de gener de 1733 i procura la nostra sagrada Religió amb gran vigilància la continuació de set en set anys. En ella concedix Sa Santedat a tots els fidels que penitents, confessats i combregats, feren oració al Sant en alguna de les Esglésies de Predicadors, pregant per l'exaltació de la Fe, i de l'Església Catòlica Romana, pau i concòrdia, etc., en cada Divendres que feren açò, set anys, i altres tantes quarentenes d'indulgència i perdó. I en un dels set Divendres, el que elegiren, amb les mateixes dilgències, guanyen indulgència plenaria. A aquests set Divendres se vixen les consideracions del mateix Sant, i oracions d'aquesta Novena. des del segon dia d'ella, disposades per les set peticions del Pare nostre

La plàtica corresponent a cada un dels dies del Novenari és basada en paraules vicentines; i les oracions proposades, segons el B. Albert Magne en el llibre intitulat "*Paradisus animae*", i els Remeis contra la vana confiança i tedi a la penitència, són doctrina de Sant Vicent, en el Sermó de *Timore Dei*, i en el primer de la Dominica quarta d'Advent.

Finalitza l'opuscle amb un responsori i una Oració a Sant Vicent, en llatí també, segons es canten amb aprovació de l'Ordinari en Itàlia i en Nàpols.

El Responsori, traduït, fa així:

HIMNE A SANT VICENT

Oh, far d'Espanya,
llum esplendorosa d'Itàlia,
honor i glòria
del poble valencià.

A Tu acudixen els cecs i els coixos,
els dèbils i els malalts.
A Tu t'obedixen
la Mort i els perills.

L'aire reconeix ton poder
i les tormentes, la pesta, el foc,
la mar, els rius, les tempestats.
El món i les dimonis t'obedixen.

Pobles que us alegreu, a Sant Vicent
tots junts invoqueu
i per tots els segles
a tal Pare lloeu.

La xiqueta té raó

El dia, tip d'emocions,
va desmaiant-se entre boires.
Es la festa a Sant Vicent
la més gran i en la que el poble
li dedica al Sant Patró
del dia totes les hores.
Quan no és la despertà
és la traca de les dotze,
Missa major, "passacalles",
olles o almoïna dels pobres
celebrant-ho el campanar
a crits en raons de bronze
i amb regust de bescuit,
pera confità i resoli,
van passant i repassant
amb febra hores i hores.
I el dia sent l'emoció
d'una vesprada de roses,
tots van a la processó,
puix ja a la porta se mouen
de l'església, el popular,
les clàssiques banderoles,
lluïnt entre el vell daurat
les quatre barres glorioses.

Un estol de xiques ve
plenes de gràcia, garboses,
vestides de valencianes
—el vestit tan ric com noble—,
van amb els ciris risats
a la festa en nom del poble
i al seu pas s'anima el vell,
fan bategar els cors jóvens,
la murta els dóna perfums
i fins el sol, ans de pondre's
besant-los els caragols
fa l'adéu i per no moure's
es fa en bocins en les pintes
que porten les llauradores.

Una xiqueta que ho veu,
d'eixes que hi ha tan doctores,
diu en vore-les passar
a la seua mare: —Escolte:
quantas xiques disfrassades;
que ben vestides, que mones.
—No és disfràs —diu la mare
corregint-la—, t'equivoques,
van vestides a l'antiga,
com anaven abans totes

quan les dones valencianes
eren reines i senyores.
Però la xica ha notat
algo en què no està conforme
i pensa: ¿Són valencianes?
I aquell qui les ou trau comptes
que la xica té raó,
una raó i de les fondes.
Quanta raó té la xica;
van, de pensar-ho m'afrente,
de cap a peus disfrassades;
no hi ha que pegar-li voltes,
puix parlen en castellà,
lògica de carnistoltes.

I el dia, fart d'emocions,
es desmaia entre les ombres;
fins el sol s'ha tornat roig
en oir les llauradores
que semblen gents forasteres
que s'han vestit a lo nostre
i s'allarga marmolant:
—Viure per vore i que coses;
la xiqueta té raó...
Com són grosses, n'entren poques.

RICARD SANTMARTÍ

DEL MERCAT ANTIC (any 1901)

VISTA GENERAL — Así poden vore les parades de les floreres, voltades de les orxateres i les veles típiques que «emparaven» a les verduleres. Davant del campanar, pot notar-se l'antic carrer de les Madalenes.

I l'Oració, traduïda del llatí, diu així:

“Oh, Déu, que adornàreu Sant Vicent, confessor vostre amb innumerables virtuts i mèrits i pels seus precs sanàreu els malalts i els dèbils; vos demanem que ens concediu, a exemple d'ell, menysprear la vida terrena i estimant la celestial puguem apartar-nos de les nostres immundícies i per la

pietosa intercessió parèixer sanar de les malalties del cos i de l'ànima. Pel Nostre Senyor, etc. Amen.

Aquest és, en resum, l'opuscle que trobí aquest darrer estiu entre els llibres de la meua biblioteca de Benassal.

CARLES SALVADOR